

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
ГЈУКТА КУШТЕТУЕСЕ
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 22. maja 2017. godine
Br. ref.:RK 1067/17

РЕШЕЊЕ О НЕПРИХВАТЉИВОСТИ

у

слуčaju br. KI132/16

Подносилац

Musa Torbani

**Ocena ustavnosti presude Rev. br. 97/2016 Vrhovnog suda
od 14. juna 2016. godine**

УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ КОСОВО

у сastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Подносилац захтева

1. Zahtev je podneo Musa Torbani (у daljem tekstu: подносилац захтева), sa prebivalištem u Prizrenu.

Osporena odluka

2. Podnositac zahteva osporava presudu Rev. br. 97/2016 Vrhovnog suda Republike Kosovo od 14. juna 2016. godine (u daljem tekstu: osporena odluka), koju je primio 25. jula 2016. godine..

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar ovog zahteva je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom podnositac zahteva tvrdi da je došlo do povrede njegovih prava garantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 24. [Jednakost pred zakonom] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon), i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 15. novembra 2016. godine, podnositac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 14. decembra 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Ivana Čukalovića za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno do sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Arta Rama-Hajrizi i Gresa Caka-Nimani.
7. Dana 14. februara 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i kopiju zahteva poslao Vrhovnom sudu.
8. Dana 3. maja 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznalo preporuku Sudu da proglaši zahtev neprihvatljivim kao očigledno neosnovan na ustavnim osnovama.

Pregled činjenica

9. Neodređenog datuma, tužioc I.F. i B.A. iz Prizrena su podneli tužbeni zahtev za priznavanje prava svojine u vezi sa nepokretnostima p.k.br.5200/3 u površini od 8434 m² i p.k.br.5201/4 u površini od 600 m².
10. Dana 28. januara 2014. godine, Osnovni sud u Prizrenu je (presuda C. br. 642/11) usvojio tužbeni zahtev tužilaca i potvrdio da su isti na osnovu savesnog držanja suvlasnici navedenih nepokretnosti. Ovom odlukom, podnositac zahteva i dvoje drugih tuženih su obavezni da tužiocima priznaju suvlasništvo nad nepokretnostima i da im dozvole da upišu navedene nepokretnosti u zemljišne knjige.

11. Neodređenog datuma, podnositac zahteva i tuženi su uložili žalbu protiv odluke od 28. januara 2014. godine Apelacionom sudu u Prištini, zbog pogrešnog utvrđivanja činjenica i pogrešne primene materijalnog prava.
12. Dana 18. maja 2015. godine, Apelacioni sud je (presuda Ac. br. 2285/2014) odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i tuženih i potvrdio, kao pravičnu, odluku od 28. januara 2014. godine.
13. Podnositac zahteva i tuženi su protiv presude od 18. maja 2015. godine, podneli zahtev za reviziju Vrhovnim sudom.
14. Dana 14. juna 2016. godine, Vrhovni sud je (Rev. br. 97/2016) odbio, kao neosnovan, njihov zahtev za reviziju i potvrdio presudu od 18. maja 2015. godine. Pored toga, Vrhovni sud je obrazložio:

[...]

“Vrhovni sud Kosova, procenjuje da su nižestepeni sudovi s pravom utvrdili da su tužioci kao suvlasnici, na osnovu člana 20 ZOSPO-a (zakon primenjiv na Kosovu, na osnovu Uredbe UNMIK-a br. 1999/24) kao i članom 40 st. 1 Zakona br. 03/L-154 o Vlasništvu i drugim stvarnim pravima, stekli vlasništvo na osnovu vrednog pravnog dela-držanje poverenjem.

Gore navedenu tvrdnju u reviziji, da je presuda drugostepenog suda doneta u suprotnosti sa zakonskim odredbama iz člana 204 i člana 182 st. 1 i 2 tačka (n) ZPP-a, jer nije pružio nijedno obrazloženje vezano sa izvedenim tvrdnjama u žalbi, Vrhovni sud Kosova je ocenio kao neosnovane, jer su u osporenoj presudi izneti razlozi o svim relevantnim činjenicama za jednu pravičnu presudu i na osnovu zakona i obrazloženi su žalbeni navodi koji su ocenjeni da isti ne dovode u pitanje zakonitost osporene presude”.

[...]

Navodi podnosioca

15. Podnositac zahteva tvrdi da su sve odluke redovnih sudova u suprotnosti sa Ustavom. On dalje tvrdi da mu je povređeno pravo na imovinu, jer su redovni sudovi tužiocima priznali pravo svojine ne zasnivajući se na činjenicama i dokazima, i da su te nepokretnosti nezakonito upisane na ime tužilaca.

Prihvatljivost zahteva

16. Sud će razmatrati da li je podnositac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane Ustavom i dalje precizirane u Zakonu i Poslovniku.
17. U tom smislu, Sud se poziva na član 113 (7) Ustava, koji propisuje:

- 7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.*
18. Pored toga, Sud se poziva na član 48. [Tačnost podneska] Zakona, koji propisuje:
- “Podnositelj podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnositelj želi da ospori”.*
19. Sud, takođe, uzima u obzir pravilo 36 [Kriterijumi o prihvatljivosti], stav (1), slovo (d) i stav (2), slova (b) i (d) Poslovnika, koje propisuje:
- “(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:
(...)
(d) ako je zahtev prima facie opravдан ili nije očigledno neosnovan.
- (2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:
(...)
(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravдавaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava”.
(d) da podnositelj zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.
20. Sud podseća da se tvrdnje podnosioca zahteva odnose na povredu prava na jednakosti pred zakonom, prava na pravično suđenje i prava na imovinu.
21. Što se tiče tvrdnje o pravičnom suđenju i jednakosti pred zakonom, Sud primećuje da podnositelj zahteva u stvari samo pominje ove članove Ustava, ali ne argumentuje dalje kako je i zašto došlo do povreda ovih konkretnih članova Ustava od strane redovnih sudova.
22. Što se tiče tvrdnje o povredi prava na imovinu, on argumentuje da je do povrede ovog prava došlo pošto su redovni sudovi nezakonito i bez zasnivanja na činjenicama i dokazima priznali tužiocima pravo svojine nad nepokretnostima za koje je on tvrdio da mu pripadaju.
23. Sud ponavlja da je utvrđivanje prava svojine nadležnost redovnih sudova. Sama činjenica da pravo svojine pripada tužiocima ne treba odmah da se shvati kao povreda prava svojine koje je garantovano članom 46. Ustava.
24. U tom smislu, Sud podseća da nije sud utvrđivanja činjenica i pravično i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja je puna nadležnost redovnih sudova, dok je njegova uloga samo da obezbedi poštovanje prava koja su garantovana Ustavom. Shodno tome, Ustavni sud u ovom slučaju ne može da deluje kao sud četvrtog stepena (vidi: slučaj *Akdivar protiv Turkse*, br. 2189/93, ESLjP presuda od 16. septembra 1996. godine, stav 65 i, takođe, vidi: slučaj KI86/11, podnositelj zahteva: *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine).

25. Pored toga, nije zadatak Ustavnog suda da zameni svoju ocenu činjenica ocenom redovnih sudova i, po pravilu, to je zadatak navedenih sudova da ocene dokaze koje imaju na raspolaganju. Ustavni sud može samo da razmatra da li su postupci u redovnim sudovima uopšteno sprovedeni na takav način da je podnositelj zahteva dobio pravično suđenje (vidi: slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog kraljevstva*, br. 13071/87, izveštaj Evropske komisije o ljudskim pravima od 10. jula 1991. godine).
26. Sud smatra da podnositelj zahteva nije uspeo da argumentuje i dokaže da su redovni sudovi postupili proizvoljno ili nepravično tokom suđenja njegovog slučaja. Stoga, sama činjenica da se podnositelj zahteva ne slaže sa ishodom slučaja ne može da mu posluži kao pravo da pokrene argumentovan zahtev o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi: slučaj *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, ESLjP, presuda od 26. jula 2005. godine).
27. Činjenica da se podnositelj zahteva ne slaže sa ishodom slučaja ne može da pokrene argumentovan zahtev o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi: slučaj *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, ESLjP, presuda od 26. jula 2005. godine).
28. Na osnovu gore navedenog, Sud zaključuje da podnositelj zahteva nije dovoljno potkrepio svoju tvrdnju o povredi osnovnih prava garantovana Ustavom i Konvencijom, jer činjenice i argumenti koje je izneo ni na jedan način ne ukazuju na to da su mu redovni sudovi uskratili ustavna prava.
29. Shodno tome, zahtev podnosioca, na ustavnim osnovama i u skladu sa pravilom 36 (2) b) i d) Poslovnika, treba da se proglaši očigledno neosnovan i neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

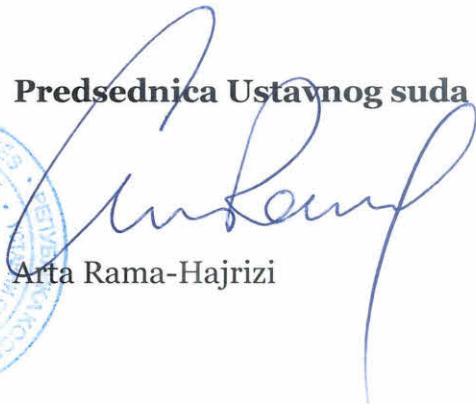
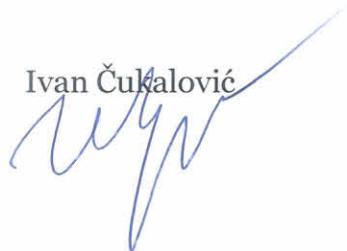
Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7. Ustava, članovima 20. i 49. Zakona i pravilima 36 (1) c i 56 (2) Poslovnika, dana 3. maja 2017. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Ivan Čukalović

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi